

Krajina príbehov 6 – Zrážka svetov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

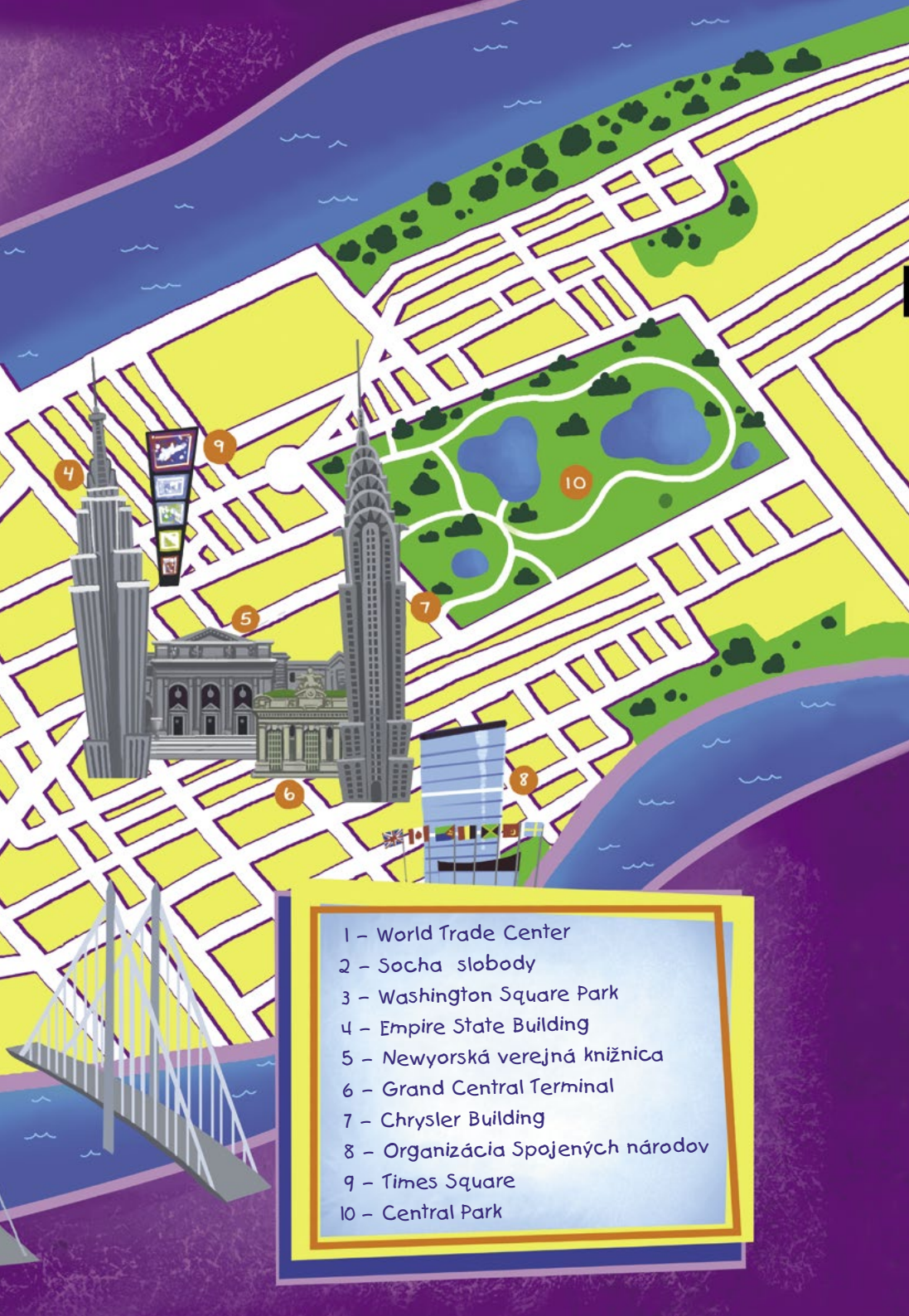
Christopher Colfer
Názov knihy – e-kniha
Copyright © Albatros Media, 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

NEW YORK CITY

- 1 - World Trade Center
- 2 - Socha slobody
- 3 - Washington Square Park
- 4 - Empire State Building
- 5 - Newyorská verejná knižnica
- 6 - Grand Central Terminal
- 7 - Chrysler Building
- 8 - Organizácia Spojených národov
- 9 - Times Square
- 10 - Central Park

Krajina příběhů

ZRÁŽKA SVĚTOV

Chris Colfer

Ilustroval Brandon Dorman

FRAGMENT

Copyright © 2017 by Christopher Colfer
Jacket and interior art copyright © 2017 by Brandon Dorman
Slovenské vydanie © Albatros Media, s. r. o., 2019
Translation © Petra Kýšková, 2019

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1372-6
ISBN e-knihy 978-80-566-1481-5 (1. zverejnenie, 2019)

*Robovi, Alle a Alvine.
Krajina príbehov by nikdy nevznikla bez vašich rád,
nadšenia a lekcii gramatiky.*

*A všetkým čitateľom na svete.
Po celý zvyšok života sa budem radovať z dobrodružstiev,
ktoré sme spolu prežili.
Vďaka, že navždy zostanete so mnou.
Poďme spoločne nikdy nezostarnúť.*

**„To, či bude mať váš príbeh šťastný koniec, závisí,
samozrejme, od toho, kde ho uzavriete.“**

ORSON WELLES

PROLÓG

OSLAVA NARODENÍN

VRaji knihomoľov ešte nikdy nebolo takto plno. Do priestoru, kde kníhkupectvo zvyčajne organizovalo svoje akcie, prišlo viac ako tisíc ľudí, takže nakoniec nezostala nielen žiadna voľná stolička, ale ani miesto na státie. Malé pódium bolo zaliate svetlom a na večerný program tam boli pripravené dve kreslá a dva mikrofóny. Cez zástup novinárov a fotografov tlačiacich sa hneď dolu sa naň nedalo dobre dovidieť, ale usporiadatelia prítomných divákov ubezpečili, že zástupcovia tlače tam budú len úvodných pár minút.

Čitatelia niekoľkých generácií prišli do kníhkupectva preto, aby videli svojho obľúbeného spisovateľa naživo. Prešlapovali

a mrvili sa od nedočkavosti, kedy sa slúbený hosť ukáže – bolo to jeho prvé verejné vystúpenie po dlhých rokoch. Diváci však neprišli osláviť len spisovateľovu päťdesiatročnú kariéru, ale aj ďalší, naozaj výnimočný deň v jeho živote. Nad pódium visel farebný transparent, ktorý namaľovali žiaci miestnej základnej školy, a na ňom sa skvel nápis: VŠETKO NAJLEPŠIE K 80. NARODENINÁM, PÁN BAILEY!

Úderom dvadsiatej hodiny, presne ako organizátori slúbili, vyšiel na pódium muž v elegantnom obleku a uviedol podujatie.

„Dobrý večer, dámy a páni, vitajte v Raji knihomolov,“ povedal do mikrofónu. „Volám sa Gregory Quinn, pracujem v *New York Times Book Review* a je pre mňa obrovskou ctou, že môžem moderovať dnešný večer. Stretli sme sa tu, aby sme oslávili muža, ktorého zásluhou sa zo sveta stalo oveľa magickejšie miesto, autora viac než stovky kníh pre deti.“

Dav pri zmienke o skvelej kariére pána Baileyho zajasal. Všetky jeho knihy by sa medzi tunajším publikom našli; azda každý divák si tie svoje obľúbené pritískal na srdce.

„Pri pohľade na vás mám radosť, že vidím v obecnstve takú pestrú skupinu ľudí,“ pokračoval Quinn. „Pán Bailey vždy vracieval, že za svoj najväčší úspech nepovažuje ani tak množstvo vydaných kníh či počet predaných výtlačkov, ale to, akí rôznorodí sú jeho čitatelia. Nedokážem si predstaviť lepšie ocenenie jeho práce než skutočnosť, že prináša potešenie rodinám po celom svete.“

Nejeden človek v publiku si položil ruku na hrud' pri spomienke na radosť, ktorú mu autorove knihy za tie roky priniesli. Niektorí ľudia mali dokonca slzy v očiach, keď si vybavili, aký vplyv mali príbehy pána Baileyho na ich detské roky. Našťastie objavili jeho dielo v čase, keď dobrý príbeh potrebovali zo všetkého najviac.

„Ťažko by ste našli niekoho, kto sa pri počutí jeho mena ne-
usmeje,“ ďalej hovoril moderátor. „Pán Bailey naplnil naše detstvo
dobrodružstvom a napätím, jeho postavy nás učili rozoznávať
dobro od zla a jeho príbehy nám ukázali, že predstavivosť je tá
najmocnejšia zbraň na svete. Človek, ktorého prijíma do rodiny
celý svet, jednoducho musí byť výnimočný, a tak mu teraz pod-
me pripomenúť, ako veľmi. Dámy a páni, chlapci a dievčatá, pri-
vítajte, prosím, jedinečného *pána Connera Jonathana Baileyho*.“

Aj hostia, ktorí dosiaľ sedeli, teraz vyskočili a kníhkupectvo sa
začalo otriasať potleskom. Fotografii zdvihli svoje aparáty a javis-
ko sa rozžiarilo v záplave bleskov.

Na pódiu sa objavil kúzelný štíhly starý pán a zamával nad-
šenému publiku. Mal veľké oči nebovobelasej farby a strapaté bie-
le vlasy, ktoré mu trčali na všetky strany ako nadýchaný oblak.
Na nose mu trónili hrubé okuliare, mal jasnomodré traky a pre-
nikavo červené tenisky. Štýl obliekania a šibalské iskričky v očiach
dávali tušiť, že pán Bailey je rovnako farbistá osobnosť ako posta-
vy z jeho kníh.

Pán Quinn sa pokúsil pomôcť mu sadnúť si, on však mávol
rukou, že nijakú pomoc nepotrebuje. A ešte aj potom, keď už
sedel, diváci jasali a tleskali ďalej.

„Ďakujem vám, ďakujem, ďakujem,“ povedal do mikrofónu.
„Je to od vás veľmi milé, ale asi by bolo lepšie, keby ste s tým
potleskom prestali, aby sme sa do toho mohli pustiť. Mám osemd-
desiat rokov – a v takomto veku je už čas veľmi vzácny.“

Diváci sa zasmiali a usadili sa, hoci väčšina ledva na kraj
stoličky.

„Sme vám nesmierne vďační, že ste k nám dnes prišli, pán
Bailey,“ ujal sa slova moderátor.

„Ja som rád, že mám takú príležitosť,“ usmial sa spisovateľ.
„A ďakujem *vám*, pán Quinn, za ten krásny úvod. Dokiaľ som

nepočul celé svoje meno, ani mi nedošlo, že hovoríte o mne. Po tej hromade komplimentov som mal strach, že kníhkupectvo pozvalo iného pána Baileyho.“

„Všetka tá chvála patrila vám,“ uistil ho moderátor. „A teraz to najhlavnejšie: všetko najlepšie k narodeninám! Je nám veľkou ctou, že taký významný deň môžeme oslavovať s vami.“

„No, keby ste chceli nájsť niečo staršie, než som ja, to už by ste museli zaryť poriadne hlboko do zeme,“ zavtipkoval pán Bailey. „Je to zvláštne. Keď som bol mladší, vždy som sa na narodeniny hrozne tešil. Teraz si s každým ďalším rokom čoraz viac pripadá ako konzerva po záruke, ktorú Boh zabudol vyhodiť.“

„Tak tomu ani na sekundu neuveríme,“ vyhlásil pán Quinn. „Kedykoľvek začujem zmienku o vás, sprevádza ju komentár o vašej neuveriteľnej vitalite. Máte nejaký recept na to, ako sa udržať vo forme a odkiaľ čerpať energiu?“

„Ako človek starne, je dôležité vyberať si takú formu, s ktorou sa môžete najlepšie stotožniť. A ako vidíte, ja som si vybral tekvicu,“ zavtipkoval pán Bailey. „Čo sa týka energie, tak sa jednoducho snažím čo najlepšie využiť tie štyri hodiny denne, keď som hore.“

Spisovateľ sa uličnícky usmial a publikum sa zvíjalo od smiechu. Ľudí tešilo, že rozpráva rovnako vtípne, ako píše.

„Dnes večer je tu s nami aj rodina pána Baileyho,“ opäť prehovoril pán Quinn a ukázal do prvého radu. „Ďakujeme, že ste nám svojho otecka a dedka nadnes požičali... Pán Bailey, predstavili by ste nám svoje deti a vnúčatá?“

„Veľmi rád,“ odvetil spisovateľ. „Toto je moja staršia dcéra Elizabeth, jej manžel Ben a ich dcéra Charlie. Vedľa nich sedí môj syn Matthew s manželom Henrym a ich chlapcami Aydenom a Graysonom. A potom je tu moja dcéra Carrie, jej manžel Scott a ich deti Brighton, Sammy a Levi. Ako vidíte, všetci sú adoptovaní – niekto takýto pekný rozhodne nemôže mať svoju DNA.“

Z publika sa ozval smiech a potlesk, ktorým diváci privítali spisovateľovu rodinu, čím ich všetkých donútili vstať a ostýchavo zamávať.

„S veľkým zármutkom sme prijali správu, že začiatkom tohto roku zomrela vaša manželka,“ pokračoval moderátor. „Väčšina divákov asi vie, že aj pani Breanne Campbellová-Baileyová bola známa spisovateľka a dvadsaťštyri rokov zasadala v Senáte Spojených štátov, kým odišla na odpočinok.“

„Verili by ste tomu, že sme sa zoznámili a zamilovali sa do seba už na základnej škole?“ pripomenul pán Bailey s úsmevom. „Pokiaľ viem, bol som prvá a posledná chyba, ktorú v živote urobila.“

„Ako dlho ste boli manželmi?“ zaujímal sa moderátor.

„Päťdesiatdva rokov,“ odvetil pán Bailey. „Trvala na tom, že najskôr musí dokončiť vysokú školu, kým si ma vezme, a vydať piatu knihu, kým budeme mať deti.“

„To ma neprekvapuje,“ prikývol Gregory Quinn. „Pani senátorka bola odjakživa veľká obhajkyňa práv žien.“

„Okrem toho,“ usmial sa pán Bailey, „Bree zásadne robila všetko vtedy, keď to sama uznala za vhodné, smrť nevynímajúc. V našej rodine však nehovoríme o niekom, že *zomrel* alebo *od nás odišiel*, my vravíme, že *sa vrátil k mágii* – a k nej sa to hodí oveľa lepšie. Skôr než sa moja manželka vrátila k mágii, poschovávala mi po dome tisícky lístočkov s odkazmi, aby som ich našiel po jej smrti. Neuplynie deň, aby som neobjavil nejaký papierik s pripomienkou, že mám poriadne raňajkovať, alebo s otázkou, či som užil lieky.“

„Áno, to je skutočne magické,“ prikývol moderátor. „Obaja ste sa narodili a vyrastali v mestečku Willow Crest v Kalifornii. Je to tak?“

„Správne,“ pritakal pán Bailey. „Bol to úplne iný svet. Papier sa vyrábalo zo stromov, autá jazdili na benzín a kofeín bol legálny. V podstate stredovek.“

„A spomínate si, kto prišiel prvý s myšlienkou, že by ste mohli písať?“

„Pani Petersová, učila ma v šiestej triede. Spočiatku sme si veľmi nerozumeli; ona považovala triedu za miesto, kde sa má dieťa vzdelávať, ja za skvelý kútik na driemanie. Rok nato sa stala riaditeľkou školy a prečítala si zopár poviedok, ktoré som napísal v rámci úloh z angličtiny. Bola presvedčená, že moje písanie má potenciál, a bola prvá, kto mi do hlavy zasial semienko tohto nápadu. Nikdy som jej za to neprestal byť vďačný. Jednu zo svojich kníh som jej aj venoval – bohužiaľ, už si nespomínam, ktorá to bola.“

„*Rozprávkotopia 4: Literárna cesta!*“ vykričlo malé dievčatko odkiaľsi zozadu.

„Áno, to je ona,“ prikývol pán Bailey a poškrabkal sa na hlave. „Musíte mať so mnou trpezlivosť, moja pamäť si vzala dovolenku krátko po sedemdesiatych narodeninách. V poslednom čase som schopný vziať do ruky knihu, prečítať ju od začiatku do konca a nezistiť, že som ju napísal.“

„Keď už hovoríme o knihách, pán Bailey, poďme sa venovať vašej pozoruhodnej spisovateľskej kariére,“ navrhol Gregory Quinn. „Ako som už spomínal, za päťdesiat rokov ste vydali viac ako stovku kníh. Patria medzi ne príbehy zo série *Hviezdolália*, záhadné prípady z *Dobrodružstiev vzduchochlapca*, letopisy o *Kráľovnej galaxie*, grafické romány o *Superdencoch* a najmä *Rozprávkotopia*.“

Pri zmienke o fantasy sérii *Rozprávkotopia* tleskali diváci najhlasnejšie. Týchto šesť kníh zaznamenalo najväčší úspech v spisovateľovej kariére. Boli preložené do vyše päťdesiatich jazykov, predávali sa v stovke krajín a priviedli k čítaniu tisícky nečitateľov po celom svete. Podľa kníh *Rozprávkotopie* vzniklo niekoľko celovečerných filmov, desiatka televíznych seriálov a hora gýčových suvenírov.

„Väčšina vašich kníh sa stala bestsellermi, ktoré mali úspech tak u kritikov, ako aj u čitateľov, ale najväčšiu slávu vám bezpochyby priniesla *Rozprávkotopia*,” pokračoval pán Quinn. „Čo je na nej také zvláštne, že ju všetci milujú?“

„Na to je jednoduchá odpoveď. Napísalo ju dieťa,” priznal pán Bailey. „Veľa ľudí to nevie, ale prvú verziu knihy *Rozprávkotopia: Čarovné zaklínadlo* som dokončil, keď som mal trinásť rokov. V tom čase som sa za písanie veľmi hanbil, preto som ju nikomu neukázal, dokonca ani svojej rodine. Neskôr, to som mal už vyše dvadsať a na konte zopár akých-takých literárnych úspechov, som na ten starý zaprášený rukopis narazil na povale v dome svojej matky. Poutieral som z neho prach, opravil zopár chýb a poslal ho do vydavateľstva. Keby som bol tušíl, aký úspech bude mať, bol by som to urobil oveľa skôr.“

„To je zaujímavé,” potriasol hlavou moderátor. „Takže vy tvrdíte, že tá kniha je u detí taká úspešná preto, lebo ju vymyslelo dieťa?“

„Presne tak,” pritakal pán Bailey. „Deti budú vždy priťahovať príbehy písané ich jazykom. A autori kníh pre deti si musia dávať pozor, aby ten jazyk nikdy nezabudli.“

„Mali ste neúrekom príležitostí písať pre dospelých, zostali ste však pri literatúre pre deti. Prečo vás baví písať práve pre ne?“

„Zrejme to bude tým, že deti mám radšej než dospelých,” pokrčil plecami spisovateľ. „Akokoľvek rýchlo sa svet vyvíja, deti sa nikdy nezmenia. Každé sa narodí s rovnakou potrebou lásky, rešpektu a pochopenia. Spájajú ich rovnaké obavy, súciti a presvedčenie. Trápi ich nekonečná zvedavosť, hlad po poznaní a túžba po dobrodružstvách. Najväčšia životná tragédia je, ako skoro deti o tieto vlastnosti oberieme. Keby sme si zachovali ich svieži pohľad na svet, dokázali by sme veľké veci. Len si predstavte, aký nádherný by bol náš svet, keby sme ho videli detskými očami.“

„A čo by ste poradili začínajúcim autorom?“ spýtal sa novinár.

Túto otázku pokladal Conner Bailey za veľmi dôležitú, a tak sa na chvíľu odmlčal, aby si premyslel odpoveď.

„Vždy buďte otvorení tomu, aby vás svet inšpiroval a ovplyvňoval, ale nedovoľte, aby vás znechutil. Ono je to zvyčajne tak, že čím viac sa vás niekto snaží odradiť, tým viac vás potrebuje. Ako spisovatelia máme obrovskú česť a zároveň zodpovednosť vytvárať nový svet, keď sa ten súčasný zhoršuje. Rozprávači sú viac než len zabávači. Sme pastieri ideológie, dláždiči pokroku a vedci duše. Keby nebolo ľudí ako my, ktorí si dokážu predstaviť lepší svet a majú v sebe dostatok odvahy dávať otázky a postaviť sa tým, ktorí sa pokúšajú potlačiť ich z moci úradnej, asi by sme ešte žili v tom stredoveku, do ktorého som sa narodil.“

V miestnosti zavládlo také ticho, že bolo počuť tikot hodín. Pán Bailey sa až zľakol, že sa obecnstva niečím dotkol, ale po niekoľkých sekundách, keď si jeho slová prebrali v hlavách, sa ozval ďalší burácajúci potlesk.

„Po takejto odpovedi sa už bojím položiť ďalšiu otázku... Tak čo keby sme teraz dali priestor publiku?“ navrhol pán Quinn.

Okamžite sa zdvihli skoro všetky ruky v sále. Pán Bailey sa pri tom pohľade zasmial – potešilo ho, že toľko ľudí sa chce na niečo spýtať takého starčeka, ako je on.

„Začnime napríklad tou dárou v hnedej blúzke,“ ukázal pán Quinn.

„Séria *Hviezdolália* je oveľa temnejšia než väčšina ostatných vašich kníh, najmä tá časť o histórii otroctva v Amerike. Nemali ste obavy, že to bude pre vašich malých čitateľov prítvrdý oriešok?“

„Ani najmenej,“ odvetil spisovateľ. „Nikdy nebudem históriu farbiť naružovo len preto, aby niekto mohol v noci lepšie spať. Čím viac svetla vrhne na problémy tohto sveta, súčasné aj minulé, tým ľahšie ich dokážeme riešiť.“

„Nech sa páči, teraz ten chlapec vpredu,“ ukázal Gregory Quinn.

„Koľko postáv ste napísali podľa seba?“

„Všetky – najmä zloduchov,“ žmurkol naňho pán Bailey.

„Prosím, mladý muž uprostred,“ pokračoval moderátor.

„Čo vás inšpirovalo k napísaniu *Rozprávkotopie*?“

Potmehúdske iskričky v spisovateľových očiach boli už také neprehliadnuteľné, ani keby sa tam rozsvietili dva reflektory.

„Verili by ste mi, keby som vám povedal, že je to autobiografia?“ spýtal sa.

Diváci sa zasmiali a všetky Baileyho deti si zborovo vzdychli – *už zase?* Pán Bailey sa však uličnícky rozhladol po publiku, akoby ho sklamalo, že túto odpoveď nikto neberie vážne ako tie predchádzajúce.

„Je to pravda,“ vyhlásil presvedčene. „Tento svet je plný mágie, pokiaľ sa rozhodnete vidieť ju. Ale toto rozhodnutie za vás nemôžem urobiť.“

Táto odpoveď vyprovokovala dievčatko v treťom rade, aby vyliezlo na stoličku a začalo energicky mávať rukou vo vzduchu. Bez ohľadu na to, čo sa chcelo opýtať, záležalo mu na tom zjavne viac než komukoľvek inému z prítomných.

„Áno, tá mladá dáma s vrkôčikmi,“ ukázal naň pán Quinn.

„Dobrý deň, pán Bailey,“ začalo dievčatko. „Volám sa Annie a vaše knižky mám veľmi rada. Každý diel *Rozprávkotopie* som prečítala aspoň desať ráz.“

„Nesmierne si to vážim,“ s miernym úklonom zaďakoval spisovateľ. „A na čo sa chceš opýtať?“

„No, ako ste práve teraz hovorili, že to, čo sa píše v *Rozprávkotopii*, sa naozaj stalo... Všetci vedia, že *Rozprávkotopia* je o dvojčatách, ktoré cestujú do rozprávkového sveta, ale určite len málokto vie, že aj vy sám ste z dvojčiat. Našla som si vás na internete

a zistila som, že máte sestru, ktorá sa volá Alex. Takže predpokladám, že Aleca a Connie Baxterovcov z *Rozprávkotopie* ste písali podľa seba a svojej sestry.“

Postreh dievčatka vyviedol pána Baileyho z miery. Jeho čitateľov väčšinou zaujímal to, o čom písal, takže len málokedy sa ho pýtali na osobný život a už vôbec nie na rodinu.

„Trochu ma to desí, ale je to tak, Annie,“ prikývol. „Myslím, že jedného dňa by z teba mohla byť dobrá kriminalistka...“

„Ale to ešte nebola moja otázka,“ prerušilo ho dievčatko. „Podľa toho, čo som zistila, Alex Baileyová chodila do školy vo Willow Crest až po siedmu triedu, lenže potom zo všetkých verejných záznamov zmizla. Všade som hľadala, nenašla som však ani jedinú zmienku o tom, kam odišla alebo čo sa s ňou stalo. Takže sa vlastne ani tak nechcem spýtať na vaše knihy, ako na vašu sestru. Čo sa stalo s Alex?“

Svetoznámy spisovateľ zmlkol a iskričky z očí sa mu vytratili. Bol šokovaný – nie otázkou, ale preto, lebo si nemohol spomenúť. Prehľadal každý kút svojej nesúvislej pamäti, nedokázal si však vybaviť, kde je jeho sestra alebo kedy s ňou naposledy hovoril. Jediné spomienky, ktoré sa mu vynárali, boli z čias, keď bola tínedžerka, ale odmietal veriť tomu, že potom ju už nevidel. Bol si istý, že aj neskôr bol s Alex nejakým spôsobom v kontakte. Nemohla predať len tak zmiznúť, ako tvrdilo to dievčatko s vrkôčikmi... Alebo žeby mohla?

„No... teda...“ šomral pán Bailey a pokúšal sa sústrediť.

Bolo zjavné, že sa niečo deje, a obecenstvo sa začalo mrviť. Keď si spisovateľ uvedomil, že diváci začínajú byť nervózni, zasmial sa, akoby to všetko bol len žart.

„Odpoveď je jednoduchá,“ povedal. „Čo sa stalo s Connie na konci *Rozprávkotopie*?“

Položil tú otázku, ani keby to malé dievčatko skúšal, či jeho

knížky naozaj pozná – lenže sám autor si záver všetkými milovanej série nepamätal. Ako sa pokúšal vybaviť si, kam sa stratila jeho sestra, uvedomil si, koľko informácií sa mu vykúrilo z hlavy.

„Spolu s Alecom žili šťastne až do smrti,“ odvetila Annie.

„Naozaj?“ spýtal sa spisovateľ. „Vlastne, chcem povedať, áno, *naozaj!* No a *tu* máš svoju odpoveď.“

„Ale, pán Bailey...“

„Moji milí, bol to krásny večer, musím ho však už ukončiť,“ vyhlásil spisovateľ. „Rád by som tu zostal a odpovedal na všetky vaše otázky, ale moje štyri bdelé hodiny už takmer uplynuli.“

Natiahol sa a zívól, akoby bol unavený, lenže veľmi presvedčivo to nezahral. Pravda bola taká, že tá prázdnota v hlave ho desila a nevedel, ako dlho by to ešte dokázal nedať na seba znať. Vždy vtipkoval o svojej slabnúcej pamäti, ale až dnes si uvedomil, že to vôbec nie je na smiech.

Neskôr večer, keď ho deti odviezli domov a presvedčili sa, že už nič nepotrebuje, prehľadal celý dom a pátral po niečom, čo by mu pripomenulo, kde je jeho sestra. Nenašiel však nič, dokonca ani fotografiu. Deti s ním už aj tak zaobchádzali ako s batolaťom, a tak sa bál niektorého opýtať, čo sa s ňou stalo. Pre vlastný pokoj na to musel prísť sám.

Dokázal si vybaviť každý detail sestrinej tváre. Bledú pleť, ružové líca, svetlomodré oči, pehy pri koreni nosa aj dlhé hrdzavozlaté vlasy. Videl ju pred sebou, hneď ako zavrel oči a pomyslel na ňu. Tak však Alex vyzerala, keď bola mladá. Teraz z nej predsa musí byť stará pani – tak prečo si ju nedokáže vybaviť?

„Alex, kam si sa podela?“ spýtal sa sám seba.

Vedel však o jednej veci, ktorá by mohla jeho pamäť povzbudiť. Zatvoril sa v pracovni a tak dlho prehľadával police, až našiel všetky knihy zo série *Rozprávkotopia*. Presne ako povedal publiku v kníhkupectve, všetkých šesť kníh vychádzalo zo skutočných

udalostí, ktoré so sestrou prežili, keď boli oveľa mladší. Takže keď si na ne nedokáže spomenúť sám, možno mu ich pripomenú tieto knihy.

Dychtivo vytiahol z police prvý zväzok, ale spomenúť si na udalosti, ktoré každú knihu inšpirovali, nebolo také jednoduché, ako sa domnieval.

„Mysli, starký, mysl!“ presviedčal sám seba. „*Rozprávkotopia 1: Čarovné zaklínadlo* bola kniha o našej prvej ceste do rozprávkového sveta... Niečo sme zbierali... potrebovali sme nájsť nejaké veci, aby sme sa dostali naspäť domov... Už viem! *To zaklínadlo!* Otcov denník nám pomohol nájsť cestu a zaobstarat' si všetko, čo sme potrebovali! Naháňala nás svorka Zlého vlka a skoro sme neprežili stretnutie so Zlou kráľovnou! Áno, a toho roku sme stretli aj Kvaka, Červenú čiapočku, Jacka a Zlatovlásku.“

Starého pána tak nadchlo, na čo všetko si spomenul, že vyskočil a... luplo mu v chrbte. To mu dôrazne pripomenulo, že na takéto pohyby je už starý. Odložil prvú knihu a siahol po jej pokračovaní.

„*Rozprávkotopia 2: Pomsta zlej víly,*“ prečítal. „O čom to, prepánajána, bolo? Počkať, to bol ten rok, keď sa vrátila *Zlá sudička!* Cestovali sme nad rozprávkovou krajinou na lietajúcej lodi menom *Stará mama!* Alex potom porazila Zlú sudičku, keď ju pripravila o pýchu. To bol od nej fakt geniálny ťah! Áno, toho roku sme sa zoznámili s Matkou husou a mama sa vydala za Boba.“

Druhá spomienka mu zdvihla sebavedomie, a tak sa nadšene vrhol na tretiu knihu.

„*Rozprávkotopia 3: Stratená armáda,*“ prečítal. „To musí byť o *Veľkej armáde,* ktorá sa pokúsila ovládnuť rozprávkový svet! Zásluhou Matky husi a bratov Grimmovcov vojaci na dvesto rokov uviazli v portáli. Pridal sa k nim náš strýko a našiel dračie vajce! Vychoval z neho draka a toho potom zabila starká tesne predtým,

ako sa vrátila k mágii. Teda, vôbec nechápem, ako je možné, že po niečom takom nás mama ešte niekedy pustila z domu.“

Pri štvrtej a piatej knihe sa spomienky vracali už tak rýchlo, že ich sotva stačil sledovať. Bolo to, akoby sa uprostred vyprahnutej púšte spustil tropický lejak.

„*Rozprávkotopia 4: Literárna cesta*, to bolo, ako sme s Alex naháňali strýka Lloyda v klasickej literatúre! Boli by sme ho chytili skôr, keby sa mu nebolo podarilo rozdeliť nás a každého poslať inam – Alex do Kamelotu a mňa k Robinovi Hoodovi. *Rozprávkotopia 5: Rozprávačova výprava*, to sme putovali po mojich poviedkach! Omylom sme sa ocitli v jednej, ktorú napísala Bree, a strýko Lloyd zostal na *Cintoríne nemŕtvych*. Rýchlo sme sa vrátili do nemocnice, lenže keď sme chceli Alex povedať, čo sa stalo, bola preč...“

Spisovateľ vytiahol posledný, šiesty zväzok a zadíval sa na obálku.

„*Rozprávkotopia 6: Dobrodružstvo v New Yorku*,“ prečítal.

Bohužiaľ, tento názov mu neosviežil pamäť ako tie predchádzajúce. Zo všetkých síl sa snažil vybaviť si, o čom tá kniha je a aké udalosti viedli k jej napísaniu, ale akoby ustavične narážal na múr. No hoci sa odpoveď vytratila, vedel, že všetky informácie sú niekde na stránkach knihy. Aj keby svojim čitateľom len nahovoril, že všetko dobre dopadlo, bol si istý, že dokáže čítať medzi riadkami a objaviť pravdu.

A tak sa milovaný autor detských kníh zhlboka nadýchol, otvoril vlastnú knihu na prvej strane a začal čítať. Z celého srdca veril, že mu príbeh pripomenie, kam pred tými mnohými a mnohými rokmi odišla jeho sestra...

PRVÁ KAPITOLA

TIESŇOVÉ VOLANIE Z VEREJNEJ KNIŽNICE

Ústredná pobočka Newyorskej verejnej knižnice zažívala celkom obyčajné popoludnie. Mramorové siene svetoznámej stavby sa dunivo otriasali krokmi otravných turistov, netrpezlivých študentov a hlučných skupiniek školáčikov, ktorí tu boli na výlete. Sprievodcovia vykladali málo známe fakty z bohatej histórie knižnice a pokúšali sa neprevracat oči nad nekonečnými otázkami o filmoch, ktoré sa tam nakrúcali. Knihovníci radili, kadiaľ sa ide k slávnym čítárňam, a pripomínali návštevníkom, že vypožičané knihy si nesmú brať na toaletu.

Absolútne nič nenaznačovalo, že by sa v ten večer malo stať niečo čudné alebo mimoriadne. Lenže čudné a mimoriadne veci málokedy vydávajú predbežné varovania.

Pracovník bezpečnostnej služby Rudy Lewis prišiel do práce o štvrtej, končiť mal o polnoci. Začal tým, že obišiel vchod do knižnice na Piatej avenue a vyhrešil tínedžerov, ktorí lozili po Trpezlivosti a Sile, dvoch slávnych sochách levov strážiacich široké schodisko pred knižnicou. Vlúdne požiadal bezdomovcov driemajúcich pri fontánach, aby láskavo pokračovali v spánku v neďalekom útulku, a keď poslúchli, vrátil sa vynadať ďalšej skupine pubertiakov štvorajúcich sa na sochy. Po zatvorení knižnice strávil zvyšok zmeny pochôdzkami po vyludnených vnútorných priestoroch.

Hodiny a hodiny sa prechádzal po prázdnych sálach štvorpodlažnej budovy, kontroloval všetky možné galérie, študovne, schodiská a sály. Päť minút pred koncom zmeny si bol absolútne istý, že okrem neho niet v knižnici živej duše, a už sa nemohol dočkať, kedy svoje povinnosti odovzdá ďalšiemu strážnikovi. Lenže keď naposledy prechádzal cez tretie poschodie, zistil, že sa mýlil.

Na konci dlhej tmavej chodby stála osamelá mladá žena. Mala trblietavé biele šaty, hrdzavozlaté vlasy a hlavu sklonenú, akoby postojáčky spala. Rudy sa v prvom momente zľakol. Túto časť knižnice prebrúsil aspoň desať ráz a až dosiaľ nikoho nevidel. Akoby sa tu to dievča doslova zhmotnilo.

„Prepáčte,“ ozval sa. „Čo tu robíte?“

Mladá žena neodpovedala.

„Hej, hovorím s vami!“ pokračoval rozčúlene. Zasvietil na dievčinu baterkou, aby ju na seba upozornil, ale ani sa nepohla. On si však všimol, že sa trasie a tvár má bielu ako duch. Na zlomok sekundy ho znepokojilo pomyslenie, že je to možno *naozaj* duch.

Kolegovia ho neraz varovali, že v knižnici straší, ale až do tejto chvíle nemal dôvod im veriť.

„Knižnica je zatvorená,“ vyhlásil Rudy, ale zlyhával mu pritom hlas. „Pokiaľ nepatríte k zamestnancom, tak sa neoprávnene zdržiavate v mestskej budove.“

Mladá žena vôbec nezdvihla zrak a nepovedala ani slovo. To mlčanie Rudyho desilo. Čím dlhšie sa na ňu pozeral, tým mu pripadala strašidelnejšia. Hlavou mu preletel osud každého nočného strážnika zo všetkých hororových filmov, ktoré videl, ale pozbieral odvahu a pristúpil k tej podivnej osobe bližšie.

„Ak mi neodpoviete, zavolám políciu!“

V tej chvíli mladá žena zhĺkla a zdvihla hlavu tak prudko, že Rudy odskočil. Zdesene sa rozhliadla okolo seba, akoby sa v panike prebudila zo zlého sna.

„*Kde to som?*“ vyrazila zo seba.

„V knižnici,“ odvetil Rudy, ale to ju zmiatlo ešte väčšmi.

„V knižnici? V ktorej knižnici?“

„V Newyorskej verejnej knižnici, na rohu Piatej avenue a Východnej štyridsiatej druhej.“

„To nie!“ skríkla. „Musíte odtiaľto zmiznúť! Stane sa tu niečo hrozné!“

„O čom to hovoríte? Ako ste sa sem vôbec dostali?“

„Ja neviem, čo plánuje, ale musíte odísť, skôr než ma donúti vám ublížiť!“ zúfalo ho presviedčala dievčina. „*Prosím, musíte ma poslúchnuť! Nedokážem to ovládať!*“

Z modrých očí jej tiekli slzy a kotúľali sa po lícach.

„Čo to splietate?“ nechápal Rudy. „Okrem nás tu nik nie je.“

„Tá čarodějnice, čo ma prekliala! Nejakou ma začarovala a to kúzlo ma núti robiť veci – strašné veci!“

„Slečna, vy ste tuším poriadne naliata,“ uškrnul sa Rudy. „Odprevadím vás von a zavolám policajtov.“

„Musíte zohnať môjho brata! On jediný mi môže pomôcť! Volá sa Conner Bailey – mal by byť v Detskej nemocnici svätého Ondreja vo Willow Crest...“

„Jasné, jasné,“ pokyvoval Rudy hlavou a chytil dievčinu za pažu. „V tomto meste je hromada miest, kde pomáhajú ľuďom ako vy, ale tu zostať nemôžete.“

Pokúsil sa ju odviesť k východu, ale mladá žena sa ani nepohla. Ťahal ju za ruku celou silou, ona však zostala presne tam, kde bola, akoby mala nohy prilepené o podlahu.

„Je neskoro!“ skríkla. „To kúzlo... už ho cítim! Čarodejnica je asi blízko. *Prosím, musíte utiecť!*“

Strážnik s hrôzou sledoval, ako mladá žena vyvrátila oči dohora a rozhoreli sa v nich ohne. Vlasy sa jej vztýčili nad hlavu a vznášali sa vo vzduchu ako pomaly blikajúce plamene. Za celé tie roky, čo Rudy pracoval ako strážnik, ešte nič také nevidel.

„Čo sa to s vami, dofrasa, deje?“

Mladá žena mu položila ruku na hrud' a z dlane jej vyšľahol prudký záblesk, ktorý ho odhodil až na druhý koniec chodby. Rudy zostal ležať na podlahe a celé telo mu brnelo, akoby ho práve zasiahol elektrický prúd. Videl rozmazane a čoraz horšie. Všetky zvyšné sily a posledných pár okamihov, ktoré bol pri vedomí, využil na to, aby siahol po vysieláčke a podržal si ju pri ústach.

„*Polícia...*“ sípavo sa ozval. „*Potrebujeme pomoc... v knižnici... HNEĎ!*“

Prešlo len pár minút a Piatu avenue ožiarili modré a červené blikajúce majáky policajných áut rútiacich sa ku knižnici. Z prvého vyskočil policajt, z druhého policajtko. Obaja vybehli po schodoch, so zbraňami pripravenými v rukách.

„Teraz ma volali. Aká je situácia?“ spýtala sa žena.

„Neviem,“ odvetil jej kolega. „Ondniekiaľ z knižnice prišlo tiesňové volanie. Takže opatrne!“

„Panebože!“ zhíkla. „*Pozri!*“

Policajtká ukázala na vchod do knižnice – veľké dvere sa otvorili samy od seba, vzápätí cez ne ponad prah preplávala mladá žena v bielom a zostala stáť na schodisku. Dokonca ani v New Yorku nie sú policajti zvyknutí vídať ľudí s planúcimi očami a so vznášajúcimi sa vlasmi, ako vylietajú z budov, a tak sa najprv museli spamätať z prvého šoku, až potom na ňu namierili zbrane.

„*Ruky hore!*“ vyzval ju policajt.

Dievčina však neposlúchla. Namiesto toho vystrela ruku k sochám a do levov udreli dva silné blesky. Policajti sa vrhli na zem, aby sami nedostali zásah.

„Čo to bolo?“ spýtal sa muž.

„Blesk!“ odvetila policajtká. „Ale nechápem odkiaľ. Na oblohe niet ani obláčika.“

Pomohli jeden druhému na nohy a hneď sa prudko obrátili, pretože sa za nimi ozval podivný praskot. Spoločne v úžase sledovali, ako kamenné levy vstali z podstavcov, odrazili sa a skočili na schody pred mladú ženu, takže sa k nej policajti nemohli dostať. Nato tak ohlušujúco zrevali, že sa na okolitých autách rozhúkali alarmy.

„To sa mi asi sníva!“ vydýchol policajt. „*Tie sochy sú živé!* Ako je to možné?“

Policajtká zapla vysielacšku, ktorú mala zavesenú na pleci. „Tu Sanchezová, volám centrálu,“ ozvala sa. „Hlásim útok na knižnicu, opakujem, útok na knižnicu! Potrebujeme sem okamžite všetky dostupné jednotky!“

„Rozumiem,“ ozvalo sa z vysielacšky. „Všetky dostupné jednotky upozornené. Ste schopní identifikovať, kto alebo čo je za tým útokom?“

Policajtká sa zdráhala odpovedať, lebo ani sama tomu ešte celkom neverila.

„Je to *mágia*,“ odvetila prerývane. „*Na knižnicu útočí mágia!*“

DRUHÁ KAPITOLA

NEHODA Z NEVYSVETLITELNÝCH PRÍČIN

Hasiči z Willow Crest ešte nikdy nevideli takú nehodu ako v Detskej nemocnici svätého Ondreja. Uprostred noci ich privolali k následkom výbuchu, ale keď tam dorazili, nemali potuchy, na čo sa vlastne dívajú. Nebolo treba nič hasiť, nebolo treba odpratávať prakticky nijaké trosky a zvyšné múry nemocnice neboli údajnou explóziou spálené, ba ani len sčerneté. Ako to videli oni, dámske toalety *nevybuchli*, skôr *zmizli*.

„Záchody nie sú poškodené, ony tu skrátka *nie sú*,“ poznamenal jeden hasič smerom k druhému. „Keby niečo vybuchlo, všade by sa váľali kusy porcelánu, lenže tu nezostal ani čriepok.“

„Ibaže personál prisahá, že ešte pred pár hodinami tu boli plne funkčné toalety so záchodmi,“ pokrčil plecami druhý. „Ak to nebol výbuch, ako mohli tak rýchlo zmiznúť?“

Hasiči sa vypytovali v nemocnici, ale nikto ten podivuhodný jav nevidel, čo celú situáciu komplikovalo ešte väčšmi. Preskúmali aj pôdu okolo nemocnice, či miestnosť nemohol zboriť nejaký traktor alebo niečo podobné, žiadne stopy však nenašli.

„Tak čo mám napísať do hlásenia?“ spýtal sa prvý hasič druhého. „Poistovňa bude potrebovať naše stanovisko. Lenže môžem im tam napísať, že záchod sa zobral a niekam odpochodoval?“

„Napíš *nehoda z nevyvetliteľných príčin*,“ poradil mu kolega. „Daj na mňa, na toto sme malí páni. To si bude vyžadovať *dôkladné* vyšetrovanie.“

Viac už hasiči robiť nemohli, preto priestor označili páskou a riaditeľovi nemocnice dali kontakt na vyšetrovateľa nehôd z vedľajšieho mesta. Ten mal čas až ďalší týždeň, a tak na mieste zmiznutých toaliet zostala až do jeho príchodu len veľká záhadná diera – obrazne aj doslova.

Až do predvečera inšpektorovej návštevy sa nedialo vôbec nič. Žltú pásku vtedy prekročil pätnásťročný chlapec a usadil sa vo dverách, ktoré nikam nevedli. Pod očami mal kruhy, na srdci ťažobu a sedel zhrbený, akoby mu na pleciach spočívala ťarcha celého sveta. Zamyslene sa díval cez veľkú dieru v stene do diaľky, k centru Willow Crest.

Dúfal, že keď sa vráti na zmiznuté toalety, bude mať šancu nájsť aspoň nejakú odpoveď na otázky, ktoré ho prenasledovali. Lenže všetky odpovede sa, bohužiaľ, stratili spolu s toaletami.

„Hej, Conner!“

